

Sygn. akt I C 963/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Toruń, dnia 18 maja 2018r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Łożyńska

Ławnicy: -----

Protokolant: sekretarz sądowy Paweł Derdzikowski

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2018r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa M. M. (1), T. R.

przeciwko P. G.

o zapłatę

1. Utrzymuje w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Okręgowy w Toruniu w dniu 6 marca 2017r. w sprawie INc 63/17 z powództwa M. M. (1) przeciwko P. G. w całości,
2. Utrzymuje w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Okręgowy w Toruniu w dniu 16 marca 2017r. w sprawie INc 64/17 z powództwa T. R. przeciwko P. G. w całości,
3. Nie obciąża pozwanego P. G. obowiązkiem zwrotu powodowi M. M. (1) pozostałych kosztów procesu,
4. Nie obciąża pozwanego P. G. obowiązkiem zwrotu powodowi T. R. pozostałych kosztów procesu,
5. Koszty sądowe, od których był zwolniony pozwany ponosi skarb Państwa.

SSO Hanna Łożyńska

IC 963/17

UZASADNIENIE

M. M. (1) pozwem z dnia 24.02.2017r. domagał się wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i orzeczenie w nim, że pozwany P. G. w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu:

- zapłaci na jego rzecz kwotę 95.520zł. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19.12.2016r. do dnia zapłaty,

- zwróci powodowi koszty procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych,

a na wypadek nie wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym domagał się udzielenia powodowi zabezpieczenia roszczenia na sumę zabezpieczenia 95.520zł. poprzez zajęcie ruchomości będących we władaniu

pozwanego (art. 845 paragraf 2 k.p.c.), zajęcie rachunku bankowego o numerze (...) i zajęcie wynagrodzenia za pracę lub innych wierzytelności pieniężnych od Stowarzyszenia (...) z siedzibą w W. (KRS (...)),

Natomiast na wypadek nie udzielenia zabezpieczenia roszczenia powoda, stosownie do pkt. 2 domagał się nadania wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 333 paragraf 2 k.p.c. jako wyrokowi zasądzającemu świadczenie na podstawie dokumentu prywatnego, którego prawdziwość nie zostanie zaprzeczona.

W uzasadnieniu podał, że w dniu 2.09.2014r. powód udzielił pozwanemu pożyczki na kwotę łączną 95.520zł. a pozwany ten fakt potwierdził na piśmie. Ponadto strony uzgodniły, że fakt zawarcia umowy pożyczki potwierdzą na piśmie i ustalą oprocentowanie kapitału oraz termin spłaty tej kwoty. Pozwany jednak zwlekał z tą czynnością i ostatecznie odmówił podpisania umowy. W związku z tym zdaniem powoda zastosowanie tutaj będą miały przepisy k.c. dotyczące pożyczki. (art. 720 i następne k.c.) W związku z odmową pozwanego, pełnomocnik powoda pismem z dnia 28.10.2016r. wypowiedział umowę pożyczki i wezwał P. G. do zapłaty. Pozwany pismem z dnia 5.11.2016r. przyznał, że udziela odpowiedzi na wezwanie do zapłaty powoda, a „kwoty podane w zestawieniu są mu znane i stanowić będą z pewnością jeden z tematów zebrania wspólników planowanego na dzień 16.11.2016r.” Powód potraktował to pismo jako oświadczenie pozwanego spełniające przesłankę „uznania długu” w rozumieniu art. 482 paragraf 1 pkt. 3 k.p.c. Dalej powód podał, że pozwanemu już wcześniej udzielił pożyczki w dniu 27.09.2013r. na łączną kwotę 200.000zł. z której pozwany spłacił tylko część długu tj. 125.000zł. a pozostałą część tj. kwotę 75.000zł. kwestionuje. Z uwagi na to, że pozwany przyznaje dług z pożyczki na kwotę 95.520zł, która jest przedmiotem niniejszego procesu, a kwestionuje dług z drugiej pożyczki na kwotę 75.000zł. to powództwa w sprawach o zapłatę zostały rozdzielone na dwie odrębne sprawy. Dalej podał, że na żądanie w niniejszej sprawie składa się:

- suma dłużna pożyczki 95.520zł.,

- żądanie odsetek za opóźnienie w zapłacie (art. 481 k.c.), których żąda od dnia 19.12.2016r. tj. od bezskutecznego upływu 6 tygodniowego terminu określonego w art. 723 k.c. licząc od dnia złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu pozwanemu pożyczki pismem z dnia 28.10.2016r.

Zdaniem powoda pozwany odebrał w/w oświadczenie najpóźniej w dniu 15.11.2016r. bo z tą datą udzielił powodowi odpowiedzi na wezwanie zwrotu pożyczki, a zatem termin 6 tygodni upłynął 17.12.2016r. Dalej podał, że podstawą do wydania nakazu zapłaty w niniejszej sprawie w postępowaniu nakazowym jest przepis art. 485 paragraf 1 pkt. 3 k.p.c. bo dochodzone żądanie zostało udowodnione m.in. dołączonym do pozwu wezwaniem dłużnika do zapłaty i pisemnym oświadczeniem dłużnika o uznaniu długu, które ma charakter tzw. uznania niewłaściwego (art. 123 paragraf 1 pkt. 2 k.c.):

- w wezwaniu z 28.10.2016r. powód wypowiedział pożyczkę podając dokładną sumę długu i wzywając do zapłaty,

- w pisemnej odpowiedzi z dnia 5.11.2016r. pozwany przyznał, że udziela odpowiedzi na wezwanie do zapłaty powoda oraz, że „kwoty podane w zestawieniu są mu znane i stanowić będą z pewnością jeden z tematów zebrania wspólników planowanego na dzień 16.11.2016r.” oraz, że „niezgodne ze stanem faktycznym jest żądanie M. M. (1) w zakresie żądanej kwoty 75.000zł” (dotyczy pożyczki z 27.09.2013r. z której do spłaty zostało 75.000zł.), co należy uznać za oświadczenie spełniające przesłankę „uznania długu” w rozumieniu art. 482 paragraf 1 pkt.3 k.p.c.

Sprawa ta została zarejestrowana pod sygnaturą INc 63/17.

Dnia 6 marca 2017r. w tej sprawie Sąd Okręgowy w Toruniu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, mocą którego nakazał pozwanemu P. G. aby zapłacił na rzecz powoda M. M. (1) kwotę 95.520zł. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 19.12.2016r. do dnia zapłaty oraz kwotę 4.812zł. tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 3.617zł. tytułem kosztów zastępstwa procesowego w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tym terminie zarzuty. (k. 15)

W ustawowym terminie pozwany P. G. złożył zarzuty od nakazu zapłaty wraz z wnioskiem o zwolnienie od kosztów sądowych. (k. 16-23)

W zarzutach zaskarżył wydany nakaz zapłaty z dnia 6 marca 2017r. w całości domagając się jego uchylenia i oddalenia powództwa w całości jako bezpodstawnego, a także zasądzenia od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, jednakże z ostrożności procesowej na wypadek gdyby powództwo zostało uwzględnione, powód domagał się rozłożenia na raty zasądzonego roszczenia na podstawie art. 320 k.p.c. i odstąpienia od obciążenia go kosztami procesu na podstawie art. 102 k.p.c.

W uzasadnieniu swojego stanowiska podniósł, że w niniejszej sprawie brak było w ogóle podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym. Wskazał, że jego oświadczenie zawarte w piśmie z dnia 5.11.2016r. nie stanowiło potwierdzenia zasadności dochodzonych przez powoda roszczeń. Niezasadne było także wypowiedzenie pozwanemu poszczególnych pożyczek biorąc pod uwagę dotychczasowe ustne ustalenia stron oraz aktualną sytuację na rynku energii odnawialnej. Oświadczył, że nie zobowiązywał się do uregulowania wskazanych przez powoda kwot, a jedynie stwierdził, że kwestia ta wymaga spokojnej, merytorycznej rozmowy w gronie współników. Dalej podał, że gdyby akceptował konieczność spłaty przedmiotowego zadłużenia, to na pewno nie podnosiłby potrzeby przeprowadzenia rozmów w tym zakresie. Dlatego tych słów nie można potraktować jako uznania długu. Podał także, że mimo, iż doszło do przekazania dość dużej kwoty pieniędzy, to do tej pory nie została spisana umowa pożyczki w formie pisemnej. Świadczyło to o tym, że strony darzyły się dużym zaufaniem, a moment uzyskania zwrotu satysfakcjonującej stopy zwrotu był trudny do określenia. Te środki miały być przeznaczone na wkład pozwanego do spółki cywilnej (...) s.c. i w związku z tym, środki te w sposób pośredni pozostawały do dyspozycji powoda. Dodatkowo podał, że strony wcześniej, bo w dniu 27.09.2013r. zawarły jeszcze jedną umowę pożyczki, której termin zwrotu został określony na dzień 28.02.2014r.. Mimo bezskutecznego upływu tego terminu, powód nigdy wcześniej nie domagał się zwrotu tych pieniędzy, a dodatkowo udzielił pozwanemu jeszcze jednej pożyczki. To świadczyło o dużym zaufaniu stron i wierze w powodzenie wspólnego przedsięwzięcia. Powód był zorientowany w sytuacji finansowej pozwanego i zdawał sobie sprawę z tego, że jedyną możliwością spłaty pożyczki przez pozwanego będą zyski uzyskane ze wspólnej inwestycji. Podał też, że spółka zaciągnęła kredyt inwestycyjny, którego zabezpieczeniem jest działka gruntu należąca do jego żony M. G. (1).

Pozwany podniósł także zarzut sprzeczności żądania powoda ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem jego prawa, a także naruszenie przez powoda zasad współzycia społecznego. Wskazał, że udzielona pozwanemu pożyczka miała na celu zwiększenie umownego wkładu finansowego do spółki (...) s.c. oraz zapewnienia stabilnego funkcjonowania elektrowni wiatrowej. Zdaniem pozwanego niniejsze postępowanie ma na celu przymuszenie pozwanego do wystąpienia ze spółki cywilnej, którą on rozbudował korzystając ze swojej rozległej wiedzy i doświadczenia.

Na uzasadnienie wniosku złożonego z ostrożności procesowej o rozłożenie zasądzonego roszczenia na raty podał, że jego jedynym źródłem utrzymania jest działalność gospodarcza w branży energetycznej, która w chwili obecnej jest w zapaści. Nie ma on żadnych innych dodatkowych źródeł dochodu, gdyż musi być dyspozycyjny dla potrzeb bieżących prac przy elektrowni wiatrowej, z której nie otrzymuje żadnego wynagrodzenia. Natomiast ponosi on stałe koszty utrzymania tej działalności, choćby z tytułu opłacania składek ZUS w kwocie 2.200zł. miesięcznie. W chwili obecnej inwestycje związane z budową elektrowni wiatrowych nie przynoszą spodziewanych rezultatów, a wręcz straty, co jest wynikiem niekorzystnych zmian w ustawodawstwie, a także zmiany dotychczasowej polityki ze strony nowego rządu. W przypadku nieuwzględnienia tego wniosku pozwany będzie musiał przystąpić do likwidacji spółek cywilnych z jego udziałem. To spowoduje niepowetowane straty, w tym także utrudnienia w funkcjonowaniu spółki (...) s.c., a nawet może doprowadzić do jej likwidacji.

Postanowieniem z dnia 15.05.2017r. (k. 39) Sąd zwolnił pozwanego od kosztów sądowych i skierował sprawę do postępowania zwykłego (k. 40). Sprawa ta została zarejestrowana pod sygnaturą IC 963/17.

Pismem procesowym z dnia 19.06.2017r. (k. 57 i 58) powód wniósł o cofnięcie pozwanemu zwolnienia go od kosztów sądowych. Podniósł, że pozwany podał we wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych nieprawdziwe dane. Z informacji powoda wynika bowiem, że pozwany nie tylko nie zasługuje na zwolnienie od kosztów sądowych, ale wręcz należy przyjąć, że prowadzi on dostanie życie, o czym świadczy luksusowy samochód, z którego korzysta i kilka nieruchomości oraz ma udziały w 2 spółkach i 1 przedsiębiorstwie.

Postanowieniem z dnia 30.06.2017r. (k. 77) Sąd Okręgowy zarządził dochodzenie na podstawie art. 109 ustawy o kosztach sądowych w celu ustalenia rzeczywistego stanu majątkowego pozwanego P. G. i zobowiązał go do przedstawienia rzeczywistego stanu majątkowego poprzez przedstawienie wymienionych w tym postanowieniu dokumentów.

Powód T. R. z kolei pozwem z dnia 24.02.2017r. domagał się wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i orzeczenie w nim, że pozwany P. G. w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu:

- zapłaci na jego rzecz kwotę 134.480zł. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19.12.2016r. do dnia zapłaty,

- zwróci powodowi koszty procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych,

a na wypadek nie wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym domagał się udzielenia powodowi zabezpieczenia roszczenia na sumę zabezpieczenia 134.480zł. poprzez zajęcie ruchomości będących we władaniu pozwanego (art. 845 paragraf 2 k.p.c.), zajęcie rachunku bankowego o numerze (...) i zajęcie wynagrodzenia za pracę lub innych wierzytelności pieniężnych od Stowarzyszenia (...) z siedzibą w W. (KRS (...)),

Natomiast na wypadek nie udzielenia zabezpieczenia roszczenia powoda stosownie do pkt. 2 domagał się nadania wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 333 paragraf 2 k.p.c. jako wyrokowi zasądzającemu świadczenie na podstawie dokumentu prywatnego, którego prawdziwość nie zostanie zaprzeczona.

W uzasadnieniu podał, że w dniu 23.09.2014r. udzielił pozwanemu pożyczki na kwotę łączną 134.480zł. a pozwany potwierdził na piśmie, że otrzymał tą kwotę w trzech transzach tj. w kwocie 40.000zł. następnie 50.800zł. i 43.680zł. przelewem na rachunek bankowy. Ponadto strony uzgodniły, że fakt zawarcia umowy pożyczki potwierdzą na piśmie i ustalą oprocentowanie kapitału oraz termin spłaty tej kwoty. Pozwany jednak zwlekał z tą czynnością i ostatecznie odmówił podpisania umowy. W związku z tym zdaniem powoda zastosowanie tutaj będą miały przepisy k.c. dotyczące pożyczki. (art. 720 i następne k.c.) W związku z odmową pozwanego pełnomocnik powoda pismem z dnia 28.10.2016r. wypowiedział umowę pożyczki i wezwał P. G. do zapłaty. Pozwany pismem z dnia 5.11.2016r. przyznał, że udziela odpowiedzi na wezwanie do zapłaty powoda, a „kwoty podane w zestawieniu są mu znane i stanowiąc będą z pewnością jeden z tematów zebrania współników planowanego na dzień 16.11.2016r.” Powód potraktował to pismo jako oświadczenie pozwanego spełniające przesłankę „uznania długu” w rozumieniu art. 482 paragraf 1 pkt. 3 k.p.c. Dalej podał, że na żądanie w niniejszej sprawie składa się:

- suma dłużna pożyczki 134.480zł.,

- żądanie odsetek za opóźnienie w zapłacie (art. 481 k.c.), których żąda od dnia 19.12.2016r. tj. od bezskutecznego upływu 6 tygodniowego terminu określonego w art. 723 k.c. licząc od dnia złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu pozwanemu pożyczki pismem z dnia 28.10.2016r.

Zdaniem powoda pozwany odebrał w/w oświadczenie najpóźniej w dniu 15.11.2016r. bo z tą datą udzielił powodowi odpowiedzi na wezwanie zwrotu pożyczki, a zatem termin 6 tygodni upłynął 17.12.2016r. Dalej podał, że podstawą do wydania nakazu zapłaty w niniejszej sprawie w postępowaniu nakazowym jest przepis art. 485 paragraf 1 pkt. 3 k.p.c. bo dochodzone żądanie zostało udowodnione m.in. dołączonym do pozwu wezwaniem dłużnika do zapłaty i pisemnym oświadczeniem dłużnika o uznaniu długu, które ma charakter tzw. uznania niewłaściwego (art. 123 paragraf 1 pkt. 2 k.c.):

- w wezwaniu z 28.10.2016r. powód wypowiedział pożyczkę podając dokładną sumę długu i wzywając do zapłaty,

- w pisemnej odpowiedzi z dnia 5.11.2016r. pozwany przyznał, że udziela odpowiedzi na wezwanie do zapłaty powoda oraz, że „kwoty podane w zestawieniu są mu znane i stanowią jeden z tematów zebrania wspólników planowanego na dzień 16.11.2016r.” co należy uznać za oświadczenie spełniające przesłankę „uznania długu” w rozumieniu art. 482 paragraf 1 pkt.3 k.p.c.

Sprawa ta została zarejestrowana pod sygnaturą INc 64/17.

Dnia 16 marca 2017r. w tej sprawie Sąd Okręgowy w Toruniu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, mocą którego nakazał pozwanemu P. G. aby zapłacił na rzecz powoda T. R. kwotę 134.480zł. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 19.12.2016r. do dnia zapłaty oraz kwotę 5.299zł. tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 3.617zł. tytułem kosztów zastępstwa procesowego w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tym terminie zarzuty. (k. 14)

W ustawowym terminie pozwany P. G. złożył zarzuty od nakazu zapłaty wraz z wnioskiem o zwolnienie od kosztów sądowych. (k. 15-22)

W zarzutach zaskarżył wydany nakaz zapłaty z dnia 16 marca 2017r. w całości domagając się jego uchylecia i oddalenia powództwa w całości jako bezpodstawnego, a także zasądzenia od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, jednakże z ostrożności procesowej na wypadek gdyby powództwo zostało uwzględnione, powód domagał się rozłożenia na raty zasądzzonego roszczenia na podstawie art. 320k.p.c. i odstąpienia od obciążenia go kosztami procesu na podstawie art. 102 k.p.c.

W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał podobne argumenty jak w zarzutach złożonych do sprawy INc 63/17 tj. brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym. Przede wszystkim podał, że jego oświadczenie zawarte w piśmie z dnia 5.11.2016r. nie stanowiło potwierdzenia zasadności dochodzonych przez powoda roszczeń i uznania przez niego długu. Niezasadne było także wypowiedzenie pozwanemu poszczególnych pożyczek biorąc pod uwagę dotychczasowe ustne ustalenia stron oraz aktualną sytuację na rynku energii odnawialnej. Oświadczył, że nie zobowiązywał się do uregulowania wskazanych przez powoda kwot, a jedynie stwierdził, że kwestia ta wymaga spokojnej, merytorycznej rozmowy w gronie wspólników. Podał także, że powód nie jest wspólnikiem spółki cywilnej (...) s.c. tylko jego żona J. R., ale powód mimo to dość aktywnie uczestniczył w działalności spółki i miał też duży wpływ na podejmowane przez wspólników decyzje. Dalej pozwany wskazał na sprzeczność powództwa z art. 5 k.c. i przedstawił takie same argumenty na uzasadnienie ewentualnego wniosku o rozłożenie na raty zasądzzonego roszczenia na podstawie art. 320 k.p.c. i odstąpienie od obciążenia pozwanego kosztami procesu na podstawie art. 102 k.p.c.

Postanowieniem z dnia 15.05.2017r. (k. 36) Sąd zwolnił pozwanego od kosztów sądowych w całości i skierował sprawę do postępowania zwykłego (k. 40). Sprawa ta została zarejestrowana pod sygnaturą IC 966/17.

Pismem procesowym z dnia 19.06.2017r. (k. 50 i 51) powód wniósł o cofnięcie pozwanemu zwolnienia go od kosztów sądowych. Podniósł, że podał on nieprawdziwe dane. Z informacji powoda natomiast wynika, że pozwany nie zasługuje na zwolnienie od kosztów sądowych, a wręcz należy przyjąć, że prowadzi on dostanie życie o czym świadczy luksusowy samochód, z którego razem z żoną korzysta i kilka nieruchomości oraz posiada udziały w 2 spółkach i w 1 przedsiębiorstwie.

Postanowieniem z dnia 30.06.2017r. (k. 63) Sąd Okręgowy zarządził dochodzenie w celu ustalenia rzeczywistego stanu majątkowego pozwanego P. G. i zobowiązał go do przedstawienia rzeczywistego stanu majątkowego poprzez przedstawienie opisanych w tym postanowieniu dokumentów.

Pismem z dnia 19.06.2017r. (k. 92) powód wniósł o połączenie niniejszej sprawy ze sprawą IC 963/17 celem łącznego ich rozpoznania z uwagi na to, że sprawy te pozostają ze sobą w związku poprzez tożsamość podmiotową strony

pozwanej, tych samych świadków, te same dowody z dokumentów, takie same stany faktyczne i takie same zarzuty pozwanego.

Postanowieniem z dnia 14.11.2017r. Sąd połączył sprawę IC 966/17 ze sprawą IC 963/17 do łącznego rozpoznania i wydania rozstrzygnięcia pod sygnaturą IC 963/17. (k. 95)

W dalszym toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska.

Na rozprawie w dniu 19.09.2017r. pełnomocnik pozwanego oświadczył, że pozwany nie kwestionuje żądanych kwot, które pozwany musi zapłacić, a jedynie sporny jest sposób dokonania tej zapłaty.

(protokół z rozprawy z dnia 19.09.2017r. – 00:07:35 k.92v oraz płyta z nagraniem z tej rozprawy k. 226)

Na rozprawie w dniu 14.11.2017r. pełnomocnik pozwanego domagał się oddalenia powództwa, ewentualnie uwzględnienia powództwa i rozłożenia spłaty zobowiązania na raty na okres 8 lat proponując, że spłaci pożyczki do 2022r. Pełnomocnik powodów wyraził zgodę na rozłożenie żądanych kwot na 3 raty.

(protokół z rozprawy z dnia 14.11.2017r. k. 113v – 00:17:42 oraz płyta z nagraniem z tej rozprawy k. 226)

W piśmie procesowym z dnia 18.04.2018r. (k. 143 i 144) pozwany M. M. (1) domagał się rozłożenia zasądzonej kwoty na raty, z których każda rata wynosiłaby 6.000zł. miesięcznie, a cała kwota zostałaby spłacona do końca 2021r. Kwota ta pochodziłaby z przychodów jaskie uzyskuje się z pozostałych działalności gospodarczych, gdzie jest udziałowcem.

W piśmie procesowym z dnia 27.04.2018r. (k. 201 i 202) pełnomocnik powodów wniósł o oddalenie wniosku pozwanego o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty na podstawie art. 320k.p.c. z uwagi na brak szczególnych okoliczności uzasadniających wniosek pozwanego.

Sąd ustalił co następuje:

Pozwany P. G. od 25.08.1999r. prowadzi działalność gospodarczą zajmującą się wytwarzaniem energii elektrycznej, która to działalność jest prowadzona wyłącznie w formie spółek, z tym, że główny zakres jego działalności to branża wiatrowa.

(dowód: zezn. pozwanego P. G. k. 140v oraz płyta z nagraniem rozprawy z dnia 6.04.2018r. k. 226)

W dniu 11 marca 2014r. M. M. (1), J. R. i P. G. we wspólnym celu gospodarczym zawarli umowę spółki cywilnej, która była prowadzona pod nazwą: (...) S.C. M. M., R. J., G. P., jednakże używali oni nazwy skróconej: (...) S.C. W umowie z 11.03.2014r. wspólnicy ustalili, że miejscem prowadzenia tej działalności jest N. działka (...), gmina R.. W paragrafie 4 tej umowy zapisano, że celem spółki jest prowadzenie działalności gospodarczej polegającej na:

- wspólnym wybudowaniu jednej lub więcej elektrowni wiatrowej wraz z infrastrukturą służącą do przesyłu wyprodukowanej energii elektrycznej,
- produkcji oraz sprzedaży energii elektrycznej wyprodukowanej przez elektrownię wiatrową oraz sprzedaży praw majątkowych wynikających z ilości wyprodukowanej energii w źródłach (...), potwierdzonych przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Udziałowcy zobowiązali się dla realizacji w/w celu i wniesienia w formie wkładów następujące wartości materialne:

- a) wspólnik 1 M. M. (1) kwotę 107.448zł.
- b) wspólnik 2 J. R. kwotę 57.552zł.
- c) wspólnik 3 P. G. kwotę 50.000zł.

Ponadto ustalono, że wspólnicy uczestniczą w zyskach i stratach w następujących proporcjach:

a) M. M. (1) – 48,8%

b) J. R. – 26,1%

c) P. G. – 25%

Spółka ta została utworzona na czas nieoznaczony. Każdy ze wspólników został uprawniony i zobowiązany do prowadzenia spraw spółki, a za zobowiązania spółki wspólnicy mają odpowiadać solidarnie.

(dowód: umowa spółki cywilnej z akt sprawy INc 63/17 k. 25-27 i z akt sprawy INc 64/17 k. 24-26)

W dniu 2 września 2014r. M. M. (1) zawarł ustną umowę pożyczki z P. G. i pożyczył mu kwotę 95.520zł. Ten fakt P. G. potwierdził składając oświadczenie na piśmie tego samego dnia. W oświadczeniu tym podał, że przeznaczeniem tej pożyczki jest wniesienie przez niego wkładu własnego do spółki (...) S.C. M. M., R. J., (...) oraz, że strony uzgodniły, iż do dnia 30.09.2014r. zostanie sporządzona odrębna umowa pożyczki. Oprocentowanie pożyczki będzie zależne od oprocentowania kredytu zaciągniętego przez spółkę (...) S.C. Pozwany wówczas zobowiązał się spłacać pożyczkę na bieżąco. Już wcześniej powód M. M. (1) w 2013r. udzielił pozwanemu pożyczki, bo nabrał do niego zaufania, gdyż P. G. przedstawił się jako osoba majątna. W tamtym czasie powód pożyczył pozwanemu kwotę 200.000zł. celem spłacenia zobowiązań w poprzedniej spółce. Pozwany nie wywiązał się jednak ze zobowiązania i M. M. (1) musiał dochodzić spłaty pożyczonej kwoty w Sądzie. W tej sprawie zapadł korzystny dla powoda wyrok.

(dowód: z akt sprawy INc 963/17 - potwierdzenie odbioru pożyczonej kwoty k. 9, zeznania powoda M. M. (1) k. 140 oraz płyta z nagraniem z rozprawy z dnia 6.04.2018r. k. 226)

Wcześniej, bo w dniu 29 sierpnia 2014r. T. R. pożyczył P. G. kwotę 40.000zł. Następnie w dniu 11 września 2014r. pożyczył mu kwotę 50.800zł. a w dniu 23 września 2014r. dalszą kwotę 43.680zł. Po czym w dniu 23 września 2014r. P. G. na piśmie potwierdził odbiór pożyczki w kwocie łącznej 134.480zł. która została wpłacona na konto nr (...) w 3 wyżej wymienionych transzach i terminach. Dalej w tym samym piśmie P. G. oświadczył, że przeznaczeniem tej pożyczki jest wniesienie przez niego wkładu własnego do spółki (...) S.C. M. M., R. J., (...). Dalej podał, że strony uzgodniły, że do dnia 30.10.2014r. zostanie sporządzona odrębna umowa pożyczki. Oprocentowanie pożyczki będzie zależne od oprocentowania kredytu zaciągniętego przez spółkę (...) S.C. T. R. zdecydował się na udzielenie pozwanemu pożyczki tylko dlatego, że wiedział, iż pozwany jest udziałowcem w kilku spółkach i przedstawia się jako osoba majątna. Zresztą jeszcze przed udzieleniem w/w pożyczek P. G. przez powodów zapewniał on ich, że w bardzo krótkim czasie spłaci pożyczone kwoty.

(dowód: z akt sprawy IC 966/17 - potwierdzenie odbioru pożyczki k. 8, zezn. powoda T. R. k. 139v oraz płyta z nagraniem z rozprawy z dnia 6.04.2018r. k. 226)

Pozwany P. G. w ramach założonej spółki (...) S.C. miał przygotować projekt wiatraka do wykorzystania, nadzorował prace przy budowie tego wiatraka z uwagi na to, że to on spośród wspólników posiadał największą wiedzę odnośnie działania elektrowni wiatrowych. Jeździł też na miejsce kiedy był jakiś problem z działaniem wiatraka.

(dowód: zezn. świadka M. C. – G. k. 114v oraz płyta z nagraniem z rozprawy z dnia 14.11.2018r. k. 226, zeznania pozwanego P. G. k. 140v oraz płyta z nagraniem rozprawy z dnia 6.04.2018r. k. 226)

W trakcie istnienia spółki miała miejsce taka sytuacja, że (...) S.C. zakupili płyty drogowe za 50.000zł. aby je ułożyć jako drogę, po której miał przejechać dźwig do wiatraka. Po zakończonej akcji pozwany sprzedał rolnikom te płyty, a uzyskanych ze sprzedaży pieniędzy nie przekazał do budżetu spółki, tylko przeznaczył je na swoje potrzeby.

(dowód: zezn. powoda M. M. (1) k. 141 oraz płyta z nagraniem rozprawy z dnia 6.04.2018r. k. 226)

Po upływie roku od udzielenia pozwanemu pożyczek, oznajmił on powodowi, że nie jest w stanie spłacać pożyczonych kwot. Ostatecznie mimo zapowiedzi w oświadczeniach z dnia 2.09.2014r. i z dnia 23.09.2014r. nigdy nie doszło do sporządzenia przez strony odrębnych umów pożyczek, a P. G. nie zwrócił ani M. M. (1), ani też T. R. żadnej z kwot, które otrzymał od nich tytułem wyżej opisanych pożyczek. Ostatecznie w toku procesu tych kwot także nie kwestionował.

(dowód: zeznania powodów T. R. k. 139v i M. M. (1) k. 140 oraz płyta z nagraniem z rozprawy z dnia 6.04.2018r. k. 226, zezn. pozwanego P. G. k. 141 – 00:42:55 do 00:43:50 oraz płyta z nagraniem z rozprawy z dnia 6.04.2018r. k. 226 co do niekwestionowania żądanych kwot)

Pełnomocnik M. M. (1) zwrócił się pismem z dnia 28.10.2016r. do P. G. zatytułowanym „List radcowski w sprawie zapłaty”, w którym wezwał go do zapłaty należności na jego rzecz:

1. kwoty 95.520zł. jako należności głównej z tytułu pożyczki z dnia 2.09.2014r.,
2. kwoty 75.000zł. jako należności głównej z tytułu pożyczki z dnia 27.09.2013r. (część niespłacona) stwierdzona dokumentem załączonym do tego pisma,
3. kwoty 6.794zł. jako odsetki kapitałowe od pożyczki określonej w pkt. 2 za okres od 27.09.2013r. do 28.02.2014r. wg stopy 8% w skali roku od sumy całej pożyczki 200.000zł.
4. kwoty 18.425zł. jako odsetki ustawowe za opóźnienie od pożyczki określone w pkt. 2 za okres od 1.03.2014r. od sumy zaległej 75.000zł.
5. Kwoty 160zł. jako rekompensata kosztów windykacji należności (równowartość 40 EURO) płaćana na rachunek bankowy Kancelarii: (...)

Jednocześnie poinformował P. G., że wobec braku zapłaty w nieprzekraczalnym terminie do dnia 7.11.2016r. stanie on przed koniecznością podjęcia dalszych czynności na drodze prawnej. Do wezwania do zapłaty dołączył załącznik w postaci „Wypowiedzenie pożyczki” stanowiący oświadczenie, że działając w imieniu i na rzecz M. M. (1) na podstawie art. 723 k.c. wypowiada umowę pożyczki z dnia 2.09.2014r. na kwotę 95.520zł.

(dowód: ze sprawy IC 963/17 - „List radcowski ... i załącznik do niego – wypowiedzenie pożyczki k. 10 i 11)

Także pełnomocnik T. R. zwrócił się w dniu 28.10.2016r. do P. G. z pismem zatytułowanym „List radcowski w sprawie zapłaty”, w którym wezwał go do zapłaty należności na jego rzecz:

1. kwoty 134.480zł. jako należności głównej z tytułu pożyczki z dnia 23.09.2014r.
2. kwoty 160zł. jako rekompensata kosztów windykacji należności (równowartość 40 EURO) płaćana na rachunek bankowy Kancelarii: (...)

Jednocześnie poinformował P. G., że wobec braku zapłaty w nieprzekraczalnym terminie do dnia 7.11.2016r. stanie on przed koniecznością podjęcia dalszych czynności na drodze prawnej. Do wezwania do zapłaty dołączył załącznik w postaci „Wypowiedzenie pożyczki” stanowiący oświadczenie, że działając w imieniu i na rzecz T. R. na podstawie art. 723 k.c. wypowiada umowę pożyczki z dnia 23.09.2014r. na kwotę 134.480zł.

(dowód: ze sprawy IC 966/17 - „List radcowski ... i załącznik do niego – wypowiedzenie pożyczki k. 9 i 10)

W odpowiedzi na obydwie „Listy radcowskie...” przesłał do pełnomocnika powodów pismo z dnia 5.11.2016r. w którym podał, że „kwoty podane w zestawieniu są mu znane i stanowiąc będą z pewnością jeden z tematów zebrania wspólników planowanego na dzień 16.11.2016r. Podał także, że za zgodą i wiedzą wspólników J. R. i M. M. (1) kwoty przez nich żądane stanowiły jego wkład do spółki. Zakwestionował wskazywane w stosunku do M. M. (1) zadłużenie na kwotę 75.000zł.

(dowód: pismo pozwanego P. G. w aktach sprawy INc 63/18 k.12-14 i z akt sprawy INc 64/17 k. 11-13)

Pozwany P. G. od lat pozostaje w związku małżeńskim z M. G. (1), w którym to małżeństwie od 2004r. panuje ustrój rozdzielności majątkowej. W przeszłości małżonkowie G. byli współwłaścicielami kilku nieruchomości, z tym, że w ostatnim czasie tj. 2.11.2016r. pozwany darował swojej żonie swoje udziały w nieruchomościach i aktualnie nie posiada żadnych nieruchomości. M. G. (1) natomiast aktualnie jest właścicielem działki budowlanej położonej w P. O., na której posadowiony jest dom o powierzchni 150m², w którym zamieszkują. Na budowę tego domu został zaciągnięty kredyt, którego rata miesięczna wynosi około 3.300zł. miesięcznie i spłaca go M. G. (1). Ponadto jest ona właścicielem dwóch mieszkań w T. przy ul. (...), przy czym w jednym z tych mieszkań zamieszkuje jej matka i z tego tytułu nie osiąga żadnych dochodów, a drugie mieszkanie jest wynajmowane. Ponadto posiada działkę, stanowiącą nieużytek, która także obciążona jest kredytem, gdzie rata miesięczna wynosi około 1.000zł. miesięcznie. Jest ona wynajmowana. Dochód łączny za wynajem mieszkania i działki stanowi kwotę około 2.500zł. miesięcznie. M. G. (1) pracuje i jej wynagrodzenie wynosi około 3.700zł. netto. Małżonkowie G. na utrzymaniu mają 2 synów, w tym jeden jest już pełnoletni, ale uczy się, a drugi ma 10 lat. Pozwany prowadząc działalność gospodarczą musiał odprowadzać składki do ZUS w łącznej wysokości 900zł. miesięcznie. Aktualnie jest udziałowcem w 3 spółkach tj. (...), V-WIND, WG-WIND natomiast w Przedsiębiorstwie (...) był udziałowcem tylko do dnia 1.12.2016r., bo z tym dniem ta działalność została zawieszona. W jednej ze spółek, w której pozwany jest udziałowcem jest problem, bo wiatrak od 1.5 roku jest zepsuty i nie przynosi zysków.

Pozwany P. G. w dniu 17.05.2017r. został zatrudniony w PHU (...) Sp. z o.o. w B. na okres próbny do dnia 16.08.2017r. jako sprzedawca samochodów używanych na pół etatu z wynagrodzeniem brutto 2.000zł. plus premia uznaniowa. Pracę swoją wykonywał w salonie w B.. Następnie w dniu 17.08.2017r. została zawarta pomiędzy nim, a (...) Sp. z o.o. umowa o pracę na okres próbny do dnia 16.11.2017r. i został zatrudniony jako specjalista do spraw sprzedaży samochodów używanych na pełen etat z wynagrodzeniem 2.125zł. brutto wraz z innymi świadczeniami nabywanymi na zasadach wynikających z regulaminu wynagradzania. Nadal miejscem pracy pozwanego jest B.. Kolejną umowę o pracę z tą ostatnią firmą pozwany zawarł na okres do 16.08.2020r. i jest zatrudniony na pełen etat, gdzie jego wynagrodzenie netto w miesiącu wrześniu i październiku 2017r. wynosiło 1.500,63zł. Korzysta z samochodu służbowego, którym może dojeżdżać do pracy do B.. Nie posiada własnego samochodu.

(dowód: zezn. M. G. k. 113v i 114 oraz płyta z nagraniem rozprawy z dnia 14.11.2017r. k. 226, zezn. pozwanego P. G. k. 140v i 141 oraz płyta z nagraniem rozprawy z dnia 6.04.2018r. k. 226, umowy o pracę k.120 i 121, zaświadczenie o zarobkach k. 122, i 123, wydruk z (...) k.60z akt IC 963/17)

Aktualnie przeciwko pozwanemu komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy K. G. prowadzi postępowanie egzekucyjne z wniosku wierzycieli M. M. (1) i J. R. na podstawie tytułu wykonawczego tj. wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 1.09.2017r. w sprawie IC 660/17 zaopatrzonej w klauzulę wykonalności z dnia 23.02.2018r. Tam należność główna wynosi 115.000zł. plus odsetki 31.165,37zł. i dalsze koszty.

(dowód: zaświadczenie od komornika o dokonanych wpłatach k. 147)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów urzędowych i prywatnych złożonych przez strony, których domniemanie autentyczności wynikające z art. 245 kodeksu postępowania cywilnego – a w odniesieniu do dokumentów urzędowych również zgodności z prawdą tego co zostało w nich zaświadczone, wynikające z art. 244 k.p.c. – nie zostały podważone. Ponadto stan faktyczny został ustalony w oparciu o zeznania stron oraz świadka M. G. (1), którym Sąd dał wiarę w takim zakresie, w jakim są one zgodne z ustalonym stanem faktycznym w sprawie.

Na mocy z art. 230 k.p.c. Sąd uznał za bezsporne okoliczności faktyczne przytoczone w ramach pozwu, odpowiedzi na pozew oraz dalszych pismach procesowych, którym strona przeciwna nie zaprzeczyła, gdyż nie budziły wątpliwości

co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy i znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale procesowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd oddalił wniosek dowodowy pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność stanu finansowego spółki, bądź zobowiązania pełnomocnika powodów do złożenia zestawienia przychodów i kosztów spółki za ostatni rok, albowiem taka opinia nie znajdowała uzasadnienia w niniejszej sprawie i nie przyczyniłaby się do rozstrzygnięcia sprawy.

W niniejszej sprawie w zarzutach złożonych od nakazów zapłaty wydanych w sprawie INc 63/17 i INc 94/17 pozwany domagał się ich uchylenia i oddalenia powództwa w obu przypadkach jako bezpodstawnego. Zakwestionował zasadność wypowiedzenia poszczególnych pożyczek z uwagi na dotychczasowe ustne ustalenia między stronami i aktualną sytuacją na rynku energii odnawialnej. Zaprzeczył też aby zobowiązywał się do uregulowania żądanych kwot.

Sąd Okręgowy w Toruniu nie podzielił stanowiska pozwanego. Powodowie złożyli do akt spraw INc 63/17 i INc 64/17 oświadczenia podpisane przez pozwanego i każdego z powodów z dnia 2.09.2014r. w przypadku pierwszej sprawy i z dnia 23.09.2014r. w przypadku drugiej sprawy, w których pozwany potwierdził odbiór pożyczek w pierwszym przypadku w kwocie 95.520zł. i w kwocie 134.480zł. w drugim przypadku. Wprawdzie w obu oświadczeniach strony podały, że uzgodniły, iż w określonym czasie zostanie sporządzona odrębna umowa pożyczki i ustalone oprocentowanie, to jednak już te oświadczenia stanowią podstawę do przyjęcia, że do zawarcia umów pożyczek w kwotach będących przedmiotem tych spraw doszło.

Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 720 paragraf 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. W oświadczeniach z dnia 2.09.2014r. i z dnia 23.09.2014r. P. G. potwierdził, że odbiór wymienionych tam kwot kwituje tytułem zaciągniętej pożyczki.

W niniejszej sprawie nie został ustalony termin spłaty pożyczek, a jedynie termin sporządzenia odrębnych umów pożyczek.

Zgodnie z art. 723 k.c. jeżeli termin zwrotu pożyczki nie jest oznaczony, dłużnik obowiązany jest zwrócić pożyczkę w ciągu 6 tygodni po wypowiedzeniu przez dającego pożyczkę.

W niniejszej sprawie powodowie nie mogli dojść do porozumienia z pozwanym w kwestii ustalenia terminu spłaty, a wręcz nabrali wątpliwości co do możliwości odzyskania pożyczonych pieniędzy, bo pozwany informował ich, że nie jest w stanie spłacać pożyczonych kwot.

Zgodnie z art. 721 k.c. dający pożyczkę może odstąpić od umowy i odmówić wydania przedmiotu pożyczki, jeżeli zwrot pożyczki jest wątpliwy z powodu złego stanu majątkowego drugiej strony.

Powodowie skorzystali z tej możliwości i wraz z wezwaniem pozwanego do zapłaty żądanych kwot z dnia 28.10.2016r w określonym terminie jednocześnie M. M. (1) wypowiedział umowę pożyczki z dnia 2.09.2014r. a T. R. wypowiedział umowę pożyczki z dnia 23.09.2014r. Powodowie powzięli informacje, że zaraz po wysłaniu do pozwanego wezwań do zapłaty w dniu 29.10.2017r. już w dniu 2.11.2017r. pozwany przepisał działkę, której był współwłaścicielem na żonę M. G. (1) oraz część udziałów w innej spółce, co sam P. G. potwierdził podczas zeznań złożonych na rozprawie w dniu 6.04.2018r. (k. 141). Te działania pozwanego doprowadziły do przyjęcia przez powodów, że pozwany unika spłaty zadłużenia. Zatem słusznie powodowie przyjęli, że termin do spłaty przez niego pożyczek kończy się z dniem 17.12.2017r. jako dzień upływu 6 tygodni po wypowiedzeniu pożyczki.

Skoro nie doszło do zawarcia odrębnych umów pożyczek i strony nie ustaliły wysokości odsetek, to zasadnym było domaganie się przez powodów zasądzenia odsetek za opóźnienie od dnia 19.12.2016r. biorąc pod uwagę treść art. 481k.c. który stanowi, że jeżeli dłużnik spóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może

żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

W niniejszej sprawie powodowie w dniu 28.10.2016r. przesłali pozwanemu wezwanie do zapłaty i oświadczenia o wypowiedzeniu pożyczek, które pozwany mógł odebrać najpóźniej w dniu 5.11.2016r. bo z tą datą przesłał pisma do powodów stanowiące odpowiedź na wezwanie do zapłaty. Zatem termin 6 tygodni na zwrot pożyczek upłynął pozwanemu w dniu 17.12.2016r. Dlatego Sąd przyjął, że termin od kiedy pozwany pozostawał w zwłoce to dzień 19.12.2016r.

Wszystkie te okoliczności uzasadniały żądanie powodów i treść pisma pozwanego z dnia 5.11.2016r. w którym zdaniem Sądu pozwany uznał dług. Te okoliczności były podstawą do wydania nakazów zapłaty w dniu 6.03.2017r. w sprawie INc 63/17 i w dniu 16.03.2017r. w sprawie INc 64/17.

Zresztą na rozprawie w dniu 19.09.2017r. pełnomocnik pozwanego oświadczył, że pozwany nie kwestionuje żądanych kwot, które musi zapłacić, a jedynie sporny jest sposób dokonania tej zapłaty. (k. 92v). Następnie na rozprawie w dniu 6.04.2018r. sam pozwany oświadczył, że nigdy nie kwestionował i nadal nie kwestionuje kwot pożyczek (k. 141 – godz. 00:42:55 – 00:43:50)

Reasumując wyżej przytoczone argumenty były podstawą do wydania wyroku z dnia 18.05.2018r. w sprawie IC 963/17, mocą którego w pkt. 1 utrzymano w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Okręgowy w Toruniu w dniu 6.03.2017r. w sprawie INc 63/17 z powództwa M. M. (1) przeciwko P. G., a w pkt. 2 utrzymano w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Okręgowy w Toruniu w dniu 16.03.2017r. w sprawie INc 64/17 z powództwa T. R. przeciwko P. G..

Sąd nie dopatrywał się występowania w niniejszej sprawie przesłanek do zastosowanie art. 320 k.p.c. o co wnosili pozwany od początku trwania tego postępowania jako żądanie ewentualne.

Art. 320 k.p.c. stanowi, że w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Z treści tego uregulowania wynika jego szczególna, wyjątkowa natura, której konsekwencją jest możliwość stosowania go w razie zaistnienia szczególnie uzasadnionych wypadków, należących do sfery majątkowej pozwanego. To zadaniem pozwanego jest wykazanie istnienia tych wypadków. Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie pozwanemu nie udało się wykazać takich szczególnie uzasadnionych wypadków.

Wprawdzie podczas zeznań na rozprawie w dniu 6.04.2018r. usiłował on uzasadnić swój wniosek, ale nie potrafił przedstawić żadnych konkretnych propozycji. Pierwsza propozycja, którą przedstawił, to rozłożenie spłaty zadłużenia na okres 8 lat bez wskazania wielkości rat. Taka propozycja nie mogła być brana pod uwagę z uwagi na zbyt długi okres czasu, co niewątpliwie odbyłoby się z pokrzywdzeniem wierzycieli. Następnie w piśmie procesowym z dnia 18.04.2018r. P. G. przedstawił ostatecznie propozycję spłaty zadłużenia do końca 2021r. w ratach miesięcznych po 6.000zł. każda rata i aby wykazać realne możliwości spłaty przedstawił zaświadczenia od komornika chcąc wykazać jakie kwoty już komornik wyegzekwował na poczet zadłużenia w niniejszej sprawie i w innej sprawie, która toczyła się przed Sądem Rejonowym w Toruniu o sygnaturze IC 660/17 (k. 145-148) oraz jakie dochody czerpie z prowadzonej działalności gospodarczej. (PIT k. 149-161 i k. 171-181)

Zdaniem Sądu ta propozycja nie była realna. Po pierwsze całkowity dług pozwanego wobec obu powodów to kwota 230.000zł. należności głównej, nie licząc kosztów procesu w łącznej kwocie 10.111zł. i dodatkowo jeszcze odsetek. Pozwany oferował spłatę zadłużenia do końca 2021r. a więc jest to co najmniej okres 42 miesiące licząc od miesiąca lipca 2018r. Zdaniem Sądu z bieżących dochodów pozwany nie ma możliwości spłacać rat w wysokości 6.000zł. miesięcznie, bo jego miesięczne wynagrodzenie wynosi 1500zł. i jest przeznaczane na bieżące utrzymanie. Żona pozwanego otrzymuje wynagrodzenie w kwocie około 3.700zł. miesięcznie netto, a oprócz tego jeszcze osiąga dochód z najmu lokalu mieszkalnego i działki w łącznej kwocie 2.500zł. co daje jej łączny dochód 6.200zł. Ma ona jednak jeszcze obowiązek spłaty kilku kredytów, w tym kredytu hipotecznego na dom w P. O., gdzie mieszkają. Na utrzymaniu

posiadają 2 synów, w tym jeden już pełnoletni, ale uczący się. Pozwany nie posiada żadnego majątku, bo z żoną ma ustanowioną rozdzielność majątkową. Ma także zobowiązania finansowe z innej sprawy, która toczyła się przed Sądem Rejonowym w Toruniu o sygnaturze IC 660/17, gdzie na dzień 9.04.2018r. jego zaległość wynosiła z tytułu należności głównej kwotę 115.000zł. plus odsetki 31.165,37zł, opłata egzekucyjna 17.825zł, podatek VAT 4.099,76zł. Te należności egzekwuje komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy K. G.. (zaświadczenie od komornika k. 147). Pozwany powoływał się jeszcze na fakt czerpania dochodów ze swoich udziałów w 3 spółkach, jednak na uwagę zasługuje fakt, że w jednej z nich wiatrak, który ma przynosić największe dochody jest niesprawny od 1,5 roku i dochodów nie przynosi, a wręcz trzeba inwestować w jego naprawę, gdzie z usunięciem usterki nie mogło do tej pory uporać się już kilku specjalistów, a naprawy były kosztowne.

Po drugie Sąd wziął także pod uwagę dotychczasowe zachowania pozwanego świadczące o braku dobrych intencji i chęci spłaty jak najszybciej powstałego wobec powodów długu. Dla własnych celów sprzedał on płyty chodnikowe zakupione przez spółkę za kwotę 50.000zł. aby ułożyć drogę dla dźwigu. Uzyskanych tą drogą środków nie przekazał do budżetu spółki, tylko dla własnych, prywatnych celów. Następnie kiedy zorientował się, że powodowie podjęli działania zmierzające do odzyskania pieniędzy, które pozwanemu przekazali w ramach pożyczek z dnia 2.09.2014r. i 23.09.2014r. natychmiast pozbył się majątku jaki posiadał, przenosząc jego własność na żonę, z którą ma ustanowioną rozdzielność majątkową.

Z tych względów Sąd uznał, że brak jest podstaw do rozłożenia zasądzonych nakazami zapłaty w sprawie INc 63/17 i INc 64/17 kwot na raty.

Natomiast Sąd odstąpił od obciążenia pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz powodów pozostałych kosztów procesu ponad te, którymi został już obciążony w nakazach zapłaty na podstawie art. 102 k.p.c. Z tych względów orzekł jak w pkt. 4 wyroku.

W pkt. 5 wyroku Sąd orzekł, że koszty sądowe, od których był zwolniony pozwany ponosi Skarb Państwa na mocy art. 113 uksc. Wprawdzie wcześniej Sąd Okręgowy w Toruniu postanowieniem z dnia 30.06.2017r. zarządził na mocy art. 109 uksc dochodzenie w celu ustalenia rzeczywistego stanu majątkowego pozwanego na wniosek powodów, to jednak dokumenty złożone przez pozwanego do sprawy i jego wyjaśnieni w tym zakresie nie dały podstaw do cofnięcia pozwanemu zwolnienia od kosztów sądowych.